

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **TEREA Cheb s.r.o.**, IČ 63507871, se sídlem Cheb, Májová 588/33, zastoupeného JUDr. Martinem Kopeckým, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 24, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) Bytového družstva v Aši, IČ 00040291, se sídlem Aš, Tylova 16, 2) Ing. J.V., 3) Ing. J.V., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010, č.j. 1922/SÚ/10-5,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010, č.j. 1922/SÚ/10-5, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12.673 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Martina Kopeckého, advokáta**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.12.2010, č.j. 1922/SÚ/10-5, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako nepřípustné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Aš (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 14.5.2010, č.j. 10/014132/SÚ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

Prvoinstančním rozhodnutím bylo první osobě zúčastněná řízení vydáno stavební povolení na stavbu „náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská č.p. 2469 a č.p. 2470“ na pozemku st. p. 2762 v katastrálním území Aš.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že je držitelem licence na výrobu a držitelem licence na rozvod tepelné energie mj. pro odběrné místo v objektu v Aši, Moravská čp. 2469 a 2470 - předávací stanice Moravská 2, 4. Pro tento objekt (panelový dům) je stavebním povolením určen způsob vytápění a dodávky teplé užitkové vody ze zdroje centrálního vytápění, provozovaným na základě licence žalobcem. Jako součást rozvodného tepelného zařízení provozuje žalobce v tomto objektu teplovodní přípojku, kterou je oprávněn a povinen dle energetických předpisů, zejm. § 76 an. zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích (energetický zákon), dodávat do domu tepelnou energii a teplou užitkovou vodu. Podle § 77 odst. 4 energetického zákona může odběratel provozovat vlastní náhradní či jiný zdroj, který je propojen s rozvodným zařízením, jakož i dodávat do tohoto zařízení tepelnou energii, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie. Podle § 77 odst. 5 energetického zákona změna způsobu dodávky nebo způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí, veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení vyvolal. Z citovaných ustanovení energetického zákona vyplývá, že držitel licence na rozvod tepelné energie může být přímo dotčen ve svých právech a povinnostech v řízení o povolení zdroje provozovaného odběratelem, pokud dochází k propojení s rozvodným zařízením, provozovaným držitelem licence, jakož i že zákon omezuje možnosti odběratele provozovat jiný zdroj tepelné energie v případě, že existuje v daném místě současně rozvodné zařízení držitele licence na rozvod tepelné energie. Účast držitele licence na stavebním řízení, jehož předmětem by bylo vybudování jiného zdroje tepelné energie či změny způsobu dodávky nebo způsobu vytápění, jakož i odpojení od rozvodného tepelného zařízení, vyplývá z ustanovení § 109 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jako osoby, která má právo odpovídající věcnému břemenu, jejíž práva mohou být navrhovanou stavbou přímo dotčena, případně z ustanovení § 27 odst. 2 a § 28 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Bytové družstvo v Aši zahájilo jako stavebník dne 22.9.2009 u Městského úřadu Aš řízení o povolení stavby „Plynová kotelna Aš, Moravská č.p. 2469 a č.p. 2470“, stavební orgán vedl o této žádosti stavebníka řízení pod sp. zn. SÚ/09/023374/M. Žalobce se po zahájení tohoto řízení přihlásil jako účastník do všech řízení spojených s výrobou a dodávkou tepla v daném objektu. Stavební úřad jednal s žalobcem jako s účastníkem uvedeného stavebního řízení, kdy podle stavebního úřadu byl žalobce účastníkem řízení ve smyslu § 109 stavebního zákona (viz např. str. 9 rozhodnutí Městského úřadu Aš sp. zn. SÚ/09/023374/M č.j. 09/027537/SÚ ze dne 9. 11. 2009). V rámci uvedeného stavebního řízení bylo vydáno mj. rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2010, č.j. 138/SÚ/10-3, kterým bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Aš sp. zn. SÚ/09/023374/M č.j. 09/027537/SÚ ze dne 9.11.2009 - stavební povolení na stavbu „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a čp. 2470“ a věc vrácena k novému projednání stavebnímu úřadu. Odvolací orgán odůvodnil zrušení rozhodnutí stavebního úřadu mj. jeho nepřezkoumatelností. Ohledně zkoumané problematiky odpojení od centrálního zásobování teplem v důsledku navrhované stavby odkázal odvolací

orgán na stanovisko odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj z 4.3.2009 č.j. 36919/09-82, podle něhož „vytápění stavby je její nedílnou součástí a spolu s dalším technickým vybavením zabezpečuje způsob využití stavby, pro který byla navržena a provedena a ke kterému bylo následně povoleno i její užívání. Pokud tedy změna způsobu vytápění stavby (nebo její části) spočívá v odpojení stavby od centralizovaného zásobování teplem a v provedení nového zdroje tepla (např. kotelny ve stavbě nebo plynových kotlů v jednotlivých bytech), je nutné ji posuzovat jako změnu stavby, kterou stavební úřad projedná ve stavebním řízení. Tento postup je v souladu s ustanovením § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb.“ O návrhu stavebníka na stavbu „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a čp. 2470“, o kterém probíhalo uvedené stavební řízení, nebylo věcně rozhodnuto, neboť stavebník - Bytové družstvo v Aši - vzal žádost o vydání stavebního povolení zpět a stavební úřad usnesením sp. zn. SÚ/09/023374/M č.j. 10/016803/SÚ ze dne 7.6.2010 řízení zastavil. Žalobce později zjistil, a to až z vyjádření stavebního úřadu ze dne 18. 8. 2010, č.j. 10/023930/SÚ, že Bytové družstvo v Aši podalo dne 15.3.2010 ke stavebnímu úřadu žádost o vydání stavebního povolení na stavbu označenou jako „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a 2471 Aš č.p. 2470, Moravská 4“ (označení objektu bylo v žádosti chybné, správně se jednalo o čp. 2469 a 2470). Žalobce nebyl o tomto řízení nijak vyrozuměn, stavební úřad s ním nejednal jako s účastníkem řízení. Stavební úřad vydal ve věci stavební povolení, a to rozhodnutím ze dne 14. 5. 2010, č.j. 10/014132/SÚ. Podle stavebního úřadu nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 18.5.2010. Žalobci nebylo uvedené rozhodnutí nikdy doručeno ani jinak oznámeno. Bytové družstvo v Aši podalo dne 15.3.2010 žádost o „náhradní zdroj vytápění“, o kterém vedl stavební úřad řízení pod sp. zn. SÚ/10/025581/M, ačkoli v tu dobu probíhalo dříve zahájené řízení o žádosti téhož stavebníka pod sp. zn. SÚ/09/023374/M, na stavbu označenou jako „Plynová kotelna Aš, Moravská č.p. 2469 a č.p. 2470“. Předmět obou správních řízení byl ve skutečnosti totožný, jen se lišil v označení stavby, když žádost stavebníka o povolení stavby předložila v obou případech stejnou projektovou dokumentaci (toto konstatuje i napadené rozhodnutí žalovaného na str. 3). Stavební úřad nevzal do úvahy, že stavebník porušil později podanou žádostí vlastně zákaz litispendence. Ačkoli stavební úřad v probíhajícím řízení vedeném pod sp. zn. SÚ/09/023374/M o stavební povolení na „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a čp. 2470“ jednal se žalobcem jako s účastníkem řízení a - shodně se žalovaným, který v tomto řízení rozhodoval jako odvolací správní orgán - ho považoval za účastníka řízení s ohledem na § 109 stavebního zákona, v později zahájeném stavebním řízení vedeném pod sp. zn. SÚ/10/025581/M o vydání stavebního povolení na stavbu „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a č.p. 2471 Aš č.p. 2470, Moravská 4“ (o zřejmé nesprávnosti čp. 2471, když mělo být 2470, se píše v žalobě výše, totéž objasňuje i napadené rozhodnutí), zahájeném týměž stavebníkem podle téže projektové dokumentace, stavební úřad se žalobcem jako účastníkem řízení nezákonně nejednal a nevyrozuměl ho ani o existenci tohoto řízení. Tím porušil mj. ustanovení § 112 stavebního zákona, znemožnil právo žalobce podávat námitky podle § 114 stavebního zákona či možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním. Stavební úřad si přitom byl evidentně vědom minimálně spornosti otázky postavení žalobce coby účastníka řízení ve věci sp. zn. SÚ/10/025581/M, když v odůvodnění rozhodnutí č.j. 10/014132/SÚ ze dne 14.5.2010 (stavební povolení na stavbu „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a 2471 Aš č.p. 2470, Moravská 4“) se k této otázce vyjádřil: „Stavební úřad také přezkoumal, zda je dle § 109 stavebního zákona provozovatel centrálního vytápění účastníkem řízení. Vzhledem k tomu, že dle předložené projektové dokumentace pro

zřízení náhradního zdroje vytápění, kterou vypracoval ing. Bůček, nedochází k trvalému odpojení bytového domu č.p. 2469 a č.p. 2470 od zdroje centrálního vytápění a ani nedochází k zásahům do technického zařízení, které je ve vlastnictví provozovatele centrálního vytápění, nemůžou být omezena ani nijak ohrožena jejich práva při probíhajícím řízení a z tohoto důvodu, nebyl provozovateli centrálního vytápění přiznán statut účastníka řízení dle § 109 stavebního zákona“. Žalobce cituje tuto část rozhodnutí stavebního úřadu, které mu nebylo doručeno, ze str. 2 napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu. Je evidentní, že postupem stavebního úřadu došlo ke zkrácení minimálně procesních práv žalobce v řízení o žádosti o stavební povolení způsobem, který mohl vést k nezákonnosti stavebního povolení: zkoumal-li stavební úřad na základě podkladů pro rozhodnutí, zda dojde či nedojde k omezení či ohrožení práv žalobce v probíhajícím řízení, aniž měl žalobce možnost se k tomu jakkoli vyjádřit, znamená to, že zde existovala minimálně možnost dotčení práv žalobce navrhovanou stavbou, a to možnost přímého dotčení, a z toho důvodu byl žalobce ze zákona účastníkem řízení (srov. např. § 109 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, § 27 odst. 2 správního řádu). Jakmile žalobce zjistil (z vyjádření stavebního úřadu č.j. 10/023930/SÚ ze dne 18.8.2010), že stavební úřad vydal dne 14.5.2010 stavební povolení na stavbu „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a 2471 Aš č.p. 2470, Moravská 4“ (rozhodnutím č.j. 10/014132/SU; číslo jednací rozhodnutí v té době žalobce ještě neznal), podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Žalovaný nezákonně toto rozhodnutí jako nepřipustné zamítl, když vyšel z nesprávného názoru, že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení. Žalovaný uvedl na str. 6, že na základě úvahy stavebního úřadu, že se povoluje pouze náhradní zdroj vytápění předmětného objektu bez odpojení od centrálního zdroje vytápění při výpadech dodávky tepla a teplé užitkové vody způsobené technickými závadami na teplovodním zařízení popřípadě nucenými odstávkami centrálního zdroje, není žalobce účastníkem řízení vzhledem k tomu, že tím nejsou dotčena jeho práva. Svá práva má podle žalovaného právo hájit žalobce v případě, že stavební úřad bude povolovat tuto stavbu náhradního zdroje vytápění jako jediného zdroje vytápění pro předmětný objekt, a to v řízení o změně způsobu vytápění v souvislosti s ust. § 77 odst. 5 energetického zákona. Uvedený názor je nesprávný, žalobce jako účastník řízení měl právo podat proti rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby odvolání (§ 81 odst. 1 správního řádu) a odvolací orgán měl odvolání podle § 89 odst. 2 správního řádu věcně přezkoumat, což se nestalo. Zákonná úprava stanoví jako důvod účastenství ve správním řízení potenciální dotčení v právech či povinnostech osoby zamýšleným rozhodnutím, tedy již pouhou možností dotčení jejich právního postavení (a to přímého dotčení). Toto uvádí jednak obecné vymezení okruhu účastníků řízení v § 27 odst. 2 správního řádu, jednak speciální úprava § 109 stavebního zákona o účastnících stavebního řízení - zde v § 109 odst. 1 písm. d), e) a f). Podle žalobce odpovídá jeho postavení dodavatele tepelné energie s licencí na rozvod tepelné energie do příslušného objektu postavení osoby s právem odpovídajícím věcnému břemenu, jak má na mysli § 109 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. To, jestli taková osoba skutečně bude dotčena rozhodnutím, má posuzovat správní orgán až v rámci hodnocení podkladů pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, tedy až poté, co osoba, která mohla být ve svých právech či povinnostech rozhodnutím dotčena, mohla realizovat svá procesní práva účastníka řízení. V konkrétním řízení prvoinstanční orgán, jakož i žalovaný dospěli k tomu, že prý stavba - tzv. náhradní zdroj vytápění - prý svým charakterem nezasahuje do práv žalobce coby provozovatele schváleného centrálního vytápění, který má v objektu stavby předávací stanici. Možnost dotčení práv žalobce navrhovanou stavbou však vyvrácena nebyla, a proto nepřiznání postavení účastníka řízení odporuje zákonu. Navrhovaný tzv. náhradní zdroj

vytápění je zdrojem ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, je propojen s rozvodným tepelným zařízením provozovaným žalobcem (žalobce má v objektu navrhované stavby předávací místo tepla, v rozvodech tepla v objektu je médium žalobce, propojené přes rozvodné tepelné zařízení žalobce s výměníkovou stanicí tepla a teplé vody a ostatními panelovými domy v okolí). Vybudování takového zdroje vyžadovalo nesporně souhlas žalobce ve formě písemné dohody, takový souhlas udělen nebyl, ale měl být ve stavebním řízení po stavebníkovi vyžadován, což stavební úřad neučinil. Při zcela formalistickém přístupu, odporujícím principu materiálního pojetí právního státu, uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný, že by se s žalobcem jednalo jako s účastníkem řízení jedině pokud by stavba tzv. náhradního zdroje vytápění znamenala změnu způsobu vytápění na tento jediný zdroj vytápění pro předmětný objekt. Přitom ale ve skutečnosti slouží navrhovaný (a stavebním úřadem povolený) tzv. náhradní zdroj jako jediný a trvalý zdroj vytápění. Tuto skutečnost uváděl žalobce v odvolání proti stavebnímu povolení, když z vyjádření Městského úřadu Aš ze dne 18.8.2010, č.j. 10/023930/SÚ, připojeného k odvolání, vyplývá, že stavebník tzv. náhradního zdroje vytápění - Bytové družstvo v Aši - podal dne 14.7.2010 žádost stavebnímu úřadu o změnu užívání stavby z důvodu, že byl ukončen smluvní vztah o dodávce tepla a teplé užitkové vody s žalobcem, a že je povolený tzv. náhradní zdroj vytápění ve skutečnosti od té doby účelově jediným zdrojem vytápění. Bytové družstvo v Aši rovněž oznámilo dne 18.1.2011 změnu v užívání stavby tzv. náhradního zdroje vytápění jako trvalého a hlavního zdroje vytápění a ohřevu teplé užitkové vody pro předmětnou stavbu. Nezákonný postup řízení před stavebním úřadem dokresluje to, že v něm jako oprávněná úřední osoba jednal ing. P.G., syn účastníků řízení manželů E. a A.G., tedy osoba vyloučená podle § 14 odst. 1 správního řádu z úkonů v řízení pro důvodný předpoklad pochybnosti o její nepodjatosti s ohledem na poměr k těmto účastníkům řízení. Žalobce si je ale vědom okolnosti, že základním kritériem pro posuzování důvodnosti žaloby proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce jako nepřipustného dle § 92 správního řádu je otázka přípustnosti odvolání, zatímco vady rozhodnutí a řízení před správním prvoinstančním orgánem jsou předmětem meritorního rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

Žalovaný návrh zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že předem je nutné konstatovat, že žalovaný řešil v odvolacím řízení odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu č. j. 10/014132/SÚ ze dne 14.05.2010, které nebylo žalobci stavebním úřadem doručeno vzhledem k tomu, že nebyl účastníkem řízení o povolení stavby s názvem „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“. V žalobním bodě I. (následně i v bodě II.) žalobce z valné části popisuje předcházející řízení o povolení stavby s názvem „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“, které bylo zakončeno vydáním usnesení o zastavení řízení na základě zpětvzetí žádosti žadatelem, kterým je Bytové družstvo Aš. Proti tomuto usnesení se žalobce neodvolal. Zásadní námitkou tohoto žalobního bodu je pak poukaz žalobce na litispendenci ohledně současně probíhajících řízení o povolení stavby označené jako „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“, na základě žádosti stavebníka ze dne 22.9.2009 a stavby označené jako „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“, na základě žádosti stavebníka ze dne 15.3.2010. Žádost stavebníka ze dne 22.9.2009 o povolení stavby označené jako „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“ byla vyřízena vydáním usnesení o zastavení řízení č.j. 10/016803/SÚ ze dne 7.6.2010, které nabylo právní moci dne 2.7.2010. Jak sám žalobce uvádí, aby mu mohlo být přiznáno postavení účastníka v řízení o povolení stavby označené jako „Náhradní zdroj vytápění Aš,

Moravská čp. 2469 a 2470“, muselo by se jednat o trvalé odpojení objektu Moravská čp. 2469 a 2470, Aš, od stávajícího zdroje vytápění, kterým je centrální zdroj vytápění ve vlastnictví žalobce (viz ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona). Stavebník sice k žádosti o povolení stavby s názvem „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“ předložil projektovou dokumentaci, která byla téměř shodná s projektovou dokumentací předloženou spolu s žádostí o povolení stavby označené jako „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“, byla však pozměněna v textu průvodní zprávy v tomto znění, cituje: „Zamýšlená stavba řeší instalaci náhradního zdroje vytápění pro případ výpadku stávajícího zdroje vytápění a přípravy TV a pro případ vypovězení smlouvy o dodávce tepla“. Text k záměru stavby s označením „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“ zněl takto: „Zamýšlená stavba řeší instalaci plynových kotlů při využití stávající NTL plynové přípojky“. V případě první žádosti stavebníka se jednalo o investiční záměr výstavby plynové kotelny ve smyslu ust. § 77 odst. 5 energetického zákona (tedy s odpojením od centrálního zdroje vytápění), a proto byl žalobce vzat do řízení jako účastník řízení a naopak v případě druhé žádosti stavebníka o povolení předmětné stavby označené jako náhradní zdroj vytápění se nejednalo o investiční záměr ve smyslu ust. § 77 odst. 5 energetického zákona (tedy povolením této stavby ještě nebylo povoleno odpojením od centrálního zdroje vytápění - viz výše uvedené citace z průvodních zpráv předložených projektových dokumentací). Na základě těchto skutečností pak nelze souhlasit s tím, že by se jednalo o řízení v téže věci (o litispendenci) ve smyslu ust. § 48 odst. 1 správního řádu. Navíc, i kdyby se mělo jednat o tutéž věc, podle ust. § 48 odst. 2 správního řádu: „Přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou“. Avšak v daném případě bylo stavební řízení s ohledem ke zpětvzetí žádosti o vydání stavebního povolení na stavbu označenou jako „Plynová kotelna Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“ usnesením zastaveno, a to před vydáním rozhodnutí o povolení stavby s názvem „Náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská čp. 2469 a 2470“. Na základě výše uvedeného nelze žalobci přisvědčit v části žalobního bodu I. K tomu bodu II. žaloby žalovaný uvádí, že ke skutečnosti, proč se cítí být žalobce účastníkem řízení, cituje: „navrhovaný tzv. náhradní zdroj vytápění je zdrojem ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, je propojen s rozvodným tepelným zařízením provozovaným žalobcem (žalobce má v objektu navrhované stavby předávací místo tepla, v rozvodech tepla v objektu je médium žalobce, propojené přes rozvodné tepelné zařízení žalobce s výměňkovou stanicí tepla a teplé vody a ostatními panelovými domy v okolí)“, uvádí (uplatňuje) žalobce poprvé až v této žalobě, tzn. že je neuplatnil v řádných opravných prostředcích. Žalovaný má k dispozici v rámci všech vyžádaných spisových materiálů týkajících se jak žaloby, tak různých stížností ve věci povolování předmětné stavby náhradního zdroje vytápění Moravská čp. 2469 a čp. 2470 Aš, dokument ČR - Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Karlovarský kraj ze dne 5.1.2011, č.j. 041300310. Jedná se o protokol o výsledku kontroly, kdy jejím předmětem bylo dodržování ustanovení § 77 odst. 4 energetického zákona. Kontrolou bylo zjištěno, že „...plynová kotelna (náhradní zdroj vytápění) v objektu Moravská č. p. 2469 a č. p. 2470, Aš, není propojena s rozvodným zařízením držitele licence na rozvod tepelné energie a nedodává do tohoto rozvodného zařízení tepelnou energii“. V závěru kontroly se pak uvádí, že „...Bytové družstvo v Aši při provozu plynové kotelny (náhradního zdroje vytápění) v objektu Moravská č. p. 2469 a č. p. 2470, Aš, neporušuje § 77 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb.“ Tento dokument tak podporuje již dříve vyslovený názor jak správního orgánu prvního stupně (stavebního úřadu Městského úřadu Aš), tak žalovaného v rozhodnutí napadeného žalobou o tom, že žalobce není účastníkem řízení o povolení stavby náhradního zdroje

vytápění, protože se zatím nejedná ve smyslu ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona od odpojení od centrálního zdroje vytápění, které je ve vlastnictví žalobce. Z tohoto důvodu pak rozhodl žalovaný v rozhodnutí napadeném touto žalobou o odvolání žalobce jako o nepřípustném. Na základě výše uvedených skutečností pak nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že „žalovaný nezákonně toto rozhodnutí jako nepřípustné zamítl, když vyšel z nesprávného názoru, že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení“. Dále je na základě výše uvedených skutečností seznatelné, že v daném případě se nejedná o náhradní zdroj ve smyslu ust. § 77 odst. 4 energetického zákona, protože není propojen s rozvodným zařízením držitele licence na rozvod tepelné energie, a není tedy k jeho provozu nutná písemná dohoda s držitelem licence na rozvod tepelné energie. Žalovaný dále konstatoval, že upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 108/2010. Z tohoto rozsudku vyplývá, že k účastenství vlastníků centrálního zdroje vytápění ve stavebním řízení o povolení stavby „zdroje tepla pro daný objekt“ dochází v případě dotčení jejich práv, tzn. že mají v daném objektu (domě) umístěno rozvodné tepelné zařízení a také předávací stanici k předání, regulaci a měření tepelné energie. Jejich účastenství ve stavebním řízení je tedy odvozeno z práva odpovídajícího věcnému břemenu k nemovitosti, již se stavební úpravy týkají, resp. od možnosti dotčení těchto práv. Vzhledem k tomu, že stavební úpravy povolením předmětné stavby náhradního zdroje se netýkaly, jak již bylo několikrát výše uvedeno, odpojení od CZT, nebyla tedy dotčena práva žalobce, a proto mu ani nemohlo být přiznáno účastenství v řízení o povolení předmětné stavby „náhradního zdroje“. Dále se pak v tomto rozsudku uvádí, že takový účastník je pak ve stavebním řízení oprávněn uplatnit pouze námitky, které se k takto vymezeným právům vztahují. Žalobce, jak v průběhu stavebního řízení o povolení původně zamýšleného investičního záměru stavebníka (stavby s označením „Plynová kotelna“), tak následně v odvoláních a nesčetných stížnostech namítal pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, jeho právní sféry nijak dotknout nemohla. Žádná z námitek se totiž nevztahovala k technologickým zařízením v jeho vlastnictví, která byla v předmětném bytovém domě umístěna a jež mohla být povolovanou stavbou dotčena. Žalobce dále poukazuje na to, že „nezákonný postup řízení před stavebním úřadem dokresluje to, že v něm jako oprávněná úřední osoba jednal ing. P.G., syn účastníků řízení manželů L. a A.G., tedy osoba vyloučená podle § 14 odst. 1 správního řádu z úkonů v řízení pro důvodný předpoklad pochybnosti o její nepodjatosti s ohledem na poměr k těmto účastníkům řízení“. Vzhledem k tomu, že tuto námitku uplatnil žalobce i u Městského úřadu Cheb, vydal tajemník tohoto úřadu dne 21.9.2010 usnesení zn. 10/026825/ÚT, ve kterém bylo rozhodnuto, že „podle § 14 odst. 2 správního řádu není úřední osoba - Ing. P.G., vedoucí odboru Městského úřadu Aš - Stavební úřad a úřad územního plánování - vyloučena z projednávání a rozhodování věci „náhradní zdroj vytápění pro čp. 2469 a 2471 Aš“. Následně na základě žalobcova odvolání proti tomuto usnesení vydal rozhodnutí Krajský úřad Karlovarského kraje ze dne 11.1.2011, č.j. 10/KU/I 1, ve kterém jeho ředitel usnesení zn. 10/026825/ÚT ze dne 21.9.2010 ruší a řízení o podjatosti zastavuje z důvodu, že není možné usnesením rozhodovat o námitce podjatosti úřední osoby v řízení, které již bylo pravomocně ukončeno. Na základě uvedeného nelze žalobci přisvědčit ani v části žalobního bodu II.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žalobce v žalobě uplatnil ve své podstatě dva žalobní body.

Z pohledu prvního žalobního bodu je mezi účastníky sporné, zda žalovaný byl či nebyl oprávněn z důvodů uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nepřipustné zamítnout odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Z pohledu druhého žalobního bodu je mezi účastníky sporné, zda se prvoinstanční orgán v průběhu stavebního řízení dopustil či nedopustil žalobcem namítaného porušení zákona. Žalobcem je namítáno například nedodržení zásady litispendence, nevyrozumění žalobce o zahájení stavebního řízení, neumožnění mu podávat námítky podle § 114 stavebního zákona, neumožnění mu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, absence písemné dohody podle § 77 odst. 4 energetického zákona či podjatost oprávněné úřední osoby.

Soud neshledal důvodným druhý žalobní bod.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

Výkladem ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu se Nejvyšší správní soud zabýval v několika svých rozhodnutích.

V rozsudku ze dne 4.8.2006, č.j. 8 As 1/2005-165 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že „*po provedených úvahách lze uzavřít, že zkoumání odvolání z hlediska toho, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení, následuje až poté, co odvolací orgán odvolání zamítne. Nelze mu tedy vytýkat, že rozhodnutí v tomto směru dostatečně neodůvodnil. Pro úplnost lze dodat, že závěry, k nimž se Nejvyšší správní soud právě dobral, jsou totožné s novou právní úpravou založenou zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (srov. § 92 odst. 1 tohoto zákona)*“.

V rozsudku ze dne 12.8.2010, č.j. 1 As 31/2010 – 188, Nejvyšší správní soud v bodě 7 dopěl k závěru, že „*rozsah přezkumu rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání pro opožděnost plně odpovídá konstantní a ustálené judikatuře. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, čj. 5 A 14/2002 - 35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS, je rozhodnutí správního orgánu podle § 60 starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., srov. dnes obdobně § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. – nový správní řád)*

rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Soudem ale může být přezkoumáno pouze z hlediska, zda bylo odvolání žalobce důvodně zamítnuto jako opožděné či nikoliv, tedy zda žalobce jako odvolatel byl či nebyl zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 8 As 51/2006 - 105, je krajský soud v těchto případech oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu“.

V rozsudku ze dne 27.5.2010, č.j. 5 As 41/2009 – 91, Nejvyšší správní soud uvedl, že „rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřipustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřipustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje.

Výrok napadeného rozhodnutí je opřen o ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu. Napadeným rozhodnutím došlo k zamítnutí odvolání žalobce pro jeho nepřipustnost.

Jak vyplývá z ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, v případě, kdy správní orgán shledá odvolání nepřipustným, nemůže vydat jiné rozhodnutí než, že nepřipustné odvolání zamítne. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání je pak v souladu se zákonem, pokud odvolání bylo skutečně nepřipustné, tj. v nyní souzené věci by bylo skutečně podáno osobou, která nebyla účastníkem stavebního řízení. Naopak v případě, kdy by jako nepřipustné bylo zamítnuto odvolání osoby, se kterou mělo být jednáno jako s účastníkem řízení, bylo by rozhodnutí o zamítnutí odvolání nezákonné.

Žalobce tudíž mohl být se žalobou úspěšný toliko tehdy, pokud by se mu podařilo prokázat, že s ním mělo být ve stavebním řízení jednáno jako s účastníkem stavebního řízení. Tuto skutečnost však není způsobilé osvědčit žádné ze žalobcem ve druhém žalobním bodu namítaných procesních pochybení prvoinstančního orgánu. Soud se proto důvodností či nedůvodností těchto námitek nemohl zabývat. Dlužno doplnit, že shodný názor zastával i

žalobce, když v závěru žaloby uvedl, že *„žalobce si je ale vědom okolnosti, že základním kritériem pro posuzování důvodnosti žaloby proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce, jako nepřipustného dle § 92 správního řádu je otázka přípustnosti odvolání, zatímco vady rozhodnutí a řízení před správním prvoinstančním orgánem jsou předmětem meritorního rozhodnutí odvolacího správního orgánu“*.

Soud shledal důvodným první žalobní bod.

Stavební úřad je ve stavebním řízení povinen poskytnout účastníkům řízení prostor pro to, aby mohli hájit svá práva. Jak vyplývá z ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Na tomto svém právu nesmí být účastník řízení zkrácen.

Kdo je účastníkem řízení upravuje ustanovení § 109 odst. 1 stavebního zákona. Účastníky stavebního řízení jsou a) stavebník, b), vlastník stavby, na níž má být provedena změna či udržovací práce, není-li stavebníkem, nejde-li o případ uvedený v písmenu g), c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena, e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, g) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu³⁵⁾ ve stavebním řízení, které se týká domu nebo společných částí domu anebo pozemku; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo vydáno stavební povolení na stavbu „náhradní zdroj vytápění Aš, Moravská č.p. 2469 a č.p. 2470“ na pozemku st. p. 2762 v katastrálním území Aš.

Jak vyplývá z čl. I bodu 1.1. smlouvy o dodávce tepelné energie ze dne 23.2.2010 uzavřené mezi žalobcem a první osobou zúčastněnou na řízení, bylo krom jiného sjednáno, že *„předmětem této smlouvy je závazek dodavatele dodávat tepelnou energii ze zařízení dodavatele do odběrného místa odběratele“*. V čl. III bodu 3.1. bylo uvedeno, že *„dodávka tepelné energie je uskutečněna přechodem tepelné energie o sjednaných parametrech ze zařízení dodavatele do zařízení odběratele. Konkrétní místo plnění předmětu smlouvy je specifikováno v příloze č. 1 „Technické parametry odběrného místa“*. Z této přílohy č. 1 smlouvy vyplývá, že zařízení žalobce se nachází i uvnitř domu, ve kterém byla stavba povolena. Tuto skutečnost, včetně toho, že potrubní vedení náležející k domu je napojeno na přírodní potrubí centrálního vytápění žalobce, potvrdila při soudním jednání i první z osob zúčastněných na řízení. Obdobná skutečnost vyplývá i z průvodní zprávy původní projektové

dokumentace, ve které bylo uvedeno: „způsob odpojení od CTZ: objekt je napojen samostatnou odbočkou s uzavíracími armaturami v šachtě cca 7 m před objektem a je jediným odběrem na této odbočce, nedojde tedy k narušení ostatních odběrů. V objektu ve strojovně vytápění je osazeno měření tepla a uzavírací armatury na všech potrubí vycházejících z topného kanálu. Měření včetně armatur ve strojovně vytápění jsou součástí topného kanálu a matetkem dodavatele tepla. Odpojení se provede uzavřením těchto armatur, které budou opatřeny na výstupu zaslepovacími troubami. Dále v šachtě před objektem se provede uzavření uzavíracích armatur s vypuštěním topné vody z odbočky do objektu“.

Ať již by bylo účastněnství žalobce, který je vlastníkem zařízení vstupujícího a částečně se nacházejícího uvnitř domu, ve kterém byla stavba povolena, odvozováno od ustanovení § 109 odst. 1 písm. d), e) nebo f) stavebního zákona, je všem těmto ustanovením společné, že účastníkem je ten, jehož právo může být stavbou přímo dotčeno.

Stavební zákon v žádném případě nevychází z toho, že účastníkem stavebního řízení je pouze ten, kdo v konečném důsledku bude přímo dotčen na svých právech, nýbrž účastníkem stavebního řízení je ten, kdo může být stavebním povolením přímo dotčen. K účastenství ve stavebním řízení postačuje pouhá možnost přímého dotčení práv, a proto je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nadevší pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich nemohou být za žádných okolností stavebním povolením přímo dotčena. Smyslem široce pojaté definice účastenství ve stavebním řízení je, aby všem osobám, u nichž není, s ohledem na jejich vlastnická a jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, možné jednoznačně vyloučit případné přímé dotčení jejich práv vydaným stavebním povolením, bylo umožněno uplatňovat od počátku stavebního řízení svá procesní práva za tím účelem, aby v konečném důsledku k přímému dotčení jejich práv nedošlo.

V nyní souzené věci je zařízení ve vlastnictví žalobce napojeno na rozvody umístěné v předmětném domě. Na rozvody umístěné v předmětném domě je stavebním povolením povoleno napojení „náhradního zdroje vytápění“, který má podle popisu stavby uvedeném ve výroku prvoinstančního rozhodnutí „zajišťovat ohřev TUV a vytápění objektu při výpadku či odstávce centrálního vytápění“. Již z tohoto popisu stavby je zřejmé, že by mělo existovat vzájemné propojení zařízení žalobce a vnitřních rozvodů umístěných v domě, mělo by být řešeno jejich vzájemné neovlivňování, aby mohl být vůbec docílen tvrzený záměr stavebníka zajistit náhradní dodávky při výpadku či odstávce centrálního vytápění. V případě obnovení dodávky tepla by mělo být řešeno odstavení „náhradní zdroj vytápění“ a uvedení do provozu původního způsobu dodávek tepla.

Soud má za to, že vzájemný vztah zařízení ve vlastnictví žalobce a zařízení umístěného v předmětném domě a povolované stavby, dokonce jejich fyzické propojení, vylučuje možnost nadevší pochybnost jednoznačně vyloučit, že práva žalobce k zařízení v jeho vlastnictví nemohla být stavbou přímo dotčena. Se žalobcem tudíž mělo být jednáno jako s účastníkem řízení a mělo mu být umožněno vznést námitky ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona.

Skutečnost, že si potenciálního přímého dotčení práv žalobce byl vědom i prvoinstanční orgán vyplývá z obsahu prvoinstančního rozhodnutí. I přesto však se žalobcem nesprávně nejednal jako s účastníkem řízení. V bodě 8 podmínek pro provedení stavby prvoinstanční orgán uvedl, že *„realizací stavby nesmí dojít k poškození cizího majetku ani podzemního zařízení“*, zde je deklarováno možné ohrožení v domě se nacházejícího cizího majetku a potenciální ohrožení podzemního zařízení. Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že *„také přezkoumal, zda je dle § 109 stavebního zákona provozovatel centrálního vytápění účastníkem řízení. Vzhledem k tomu, že dle předložené projektové dokumentace pro zřízení náhradního zdroje vytápění, kterou vypracoval ing. Bůžek, nedochází k trvalému odpojení bytového domu č.p. 2469 a č.p. 2470 od zdroje centrálního vytápění a ani nedochází k zásahům do technického zařízení, které je ve vlastnictví provozovatele centrálního vytápění, nemůžou být omezena ani nijak ohrožena jejich práva při probíhajícím řízení a z toho důvodu nebyl provozovateli centrálního vytápění přiznán statut účastníka řízení podle § 109 stavebního zákona“*. Z citované části prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že prvoinstanční orgán si byl vědom možného dotčení práv žalobce, přičemž závěr o nemožnosti přímého dotčení práv žalobcedovodil teprve na podkladě studia projektové dokumentace. Již z toho důvodu, že si prvoinstanční orgán musel být vědom, že jeho hodnocení projektové dokumentace nemusí být absolutně správné, bylo nezbytné, aby žalobce dostal právo uplatnit námitky proti projektové dokumentaci ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Nejedlo se totiž o stavbu, která by nebyla vůbec způsobilá vyloučit možnost přímého dotčení práv žalobce.

Se žalobcem tak mělo být jednáno jako s účastníkem řízení bez ohledu na to, zda se v daném případě jednalo o „náhradní zdroj vytápění“ či zdroj vytápění zcela nahrazující dosavadní způsob vytápění předmětného domu. Napadeným rozhodnutím bylo jako nepřípustné zamítnuto odvolání osoby, se kterou mělo být jednáno jako s účastníkem řízení. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné, když z důvodu v napadeném rozhodnutí uvedeném, nebylo možné dovolání zamítnout odkazem na ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu.

Dále soud doplňuje, že není správným závěr žalovaného o tom, že se v daném případě nejednalo o řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona. Podle tohoto ustanovení změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.

Je sice pravdou, že v prvoinstančním orgán stavbu označil jako „náhradní zdroj vytápění“ a uvedl, že toto zařízení bude „zajišťovat ohřev TUV a vytápění objektu při výpadku či odstávce centrálního vytápění“, ve skutečnosti však povolil stavbu, která je způsobilá zcela nahradit dosavadní způsob vytápění předmětného domu.

Jak potvrdil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že *„projektová dokumentace předložená k žádosti o povolení náhradního zdroje je, co se týče technických parametrů a stavebních prací, shodná s projektovou dokumentací předloženou k žádosti o povolení stavby plynové kotelny“*, tak i z průvodní zprávy projektové dokumentace

a technické zprávy vytápění připojené k projektové dokumentaci nevyplývá, že by se jednalo pouze o jakýsi „náhradní zdroj vytápění“. V průvodní zprávě projektové dokumentace je dokonce uvedeno, že „*uvažovanou instalací samostatné kotelny je řešeno snížení provozních nákladů na vytápění objektu a TUV*“. V technické zprávě vytápění je pak uvažováno s předpokládanou roční spotřebou zemního plynu. Stavebně technické řešení „*zajištění ohřevu TUV a vytápění objektu při výpadku či odstávce centrálního vytápění*“ a jeho odstavky v případě obnovení dodávek tyto dokumenty postrádají. Pochybnosti vzbuzuje i samotná žádost o stavební povolení, ve které stavebník vůbec neuvedl, že by náhradní zdroj vytápění měl „*zajišťovat ohřev TUV a vytápění objektu při výpadku či odstávce centrálního vytápění*“.

V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí pak bylo přímo uvedeno, že „*dále stavební úřad přezkoumal dle § 111 stavebního zákona soulad projektové dokumentace na zřízení náhradního zdroje s územně plánovací dokumentací, kde je stanoveno, že není vhodné, aby se stávající bytové domy odpojovaly od centrálního vytápění. Stavební úřad k tomuto uvádí, že nejde o odpojení od centrálního zdroje vytápění, ale pouze k zajištění trvalého komfortu bydlení pro vlastníky a nájemce bytových jednotek výše uvedeného domu, při výpadcích dodávky tepla a teplé užitkové vody způsobené technickými závadami na teplovodním zařízení popřípadě nucenými odstávkami centrálního zdroje. Dále stavební úřad vzal v úvahu, že Bytové družstvo v Aši, prokazatelně doložilo skutečnost, že má uzavřenou smlouvu o dodávce tepla s provozovatelem centrálního vytápění pouze na dobu určitou a tudíž nemá reálnou jistotu, zda s ním bude v dostatečném předstihu podepsána nová smlouva na dodávku tepla a teplé vody (a to za nijak nevýhodných podmínek, které by nebylo možno změnit vzhledem k časové tísní), a tím není schopno zabránit přerušení dodávky tepla a teplé užitkové vody na neurčitou dobu. Dále vzal stavební úřad v úvahu usnesení Rady Města Aše č.l 1/520/2009 ze dne 9.11.2009 a dále pak usnesení zastupitelstva Města Aše č. 542/2009 ze dne 21.12.2009, kde se v obou usneseních schvaluje zrušení omezení odpojování od centrálních zdrojů vytápění a následná změna územně plánovací dokumentace, kde není nijak regulováno vytápění stávajících bytových domů napojených na centrální vytápění. Z výše uvedených skutečností si stavební úřad učinil závěr, ve kterém neshledal rozpor projektové dokumentace na zřízení náhradního zdroje vytápění s územně plánovací dokumentací*“. Z citované části odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že prvoinstanční orgán povolil stavbu zdroje vytápění, který je způsobilý zcela nahradit dosavadní způsob vytápění předmětného domu. Výslovně prohlašuje časové omezení smlouvy uzavřené se žalobcem a tím deklaruje, že povolovaná stavba není způsobilá toliko „*zajišťovat ohřev TUV a vytápění objektu při výpadku či odstávce centrálního vytápění*“, nýbrž je způsobilá tyto dodávky trvale zcela nahradit. Skutečnost, že povolená stavba je nakonec novým zdrojem vytápění, dokládá vyjádření prvoinstančního orgánu ze dne 18.8.2010, ve kterém je deklarováno, že s užívání stavby k vytápění a ohřevu TUV může být započato, tak, že smluvní vztah se žalobcem byl ukončen.

Tvrdil-li tudíž žalovaný, že eventuelní řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona, bude muset teprve proběhnout, nemá jeho závěr oporu v obsahu zmíněných listin. Z těchto listin naopak vyplývá, že byl učiněn nezákonný pokus obejít ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona a toto ve stavebním řízení vůbec neplikovat, ač povolenou stavbou došlo ke změně způsobu dodávky a změně způsobu vytápění. Dlužno doplnit, že skutečnost, že se žalobcem mělo být v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona, byť při omezení

možných důvodných námitek podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, jednáno jako s účastníkem řízení, dokládají například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2011, č.j. 7 As 108/2010-71, ze dne 14.7.2011, č.j. 9 As 34/2011-102, či ze dne 9.11.2011, č.j. 9 As 52/2011-159 (všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o žalovaným namítaný protokol o výsledku kontroly Státní energetické inspekce ze dne 13.1.2011, ve kterém bylo uvedeno, že plynová kotelna v předmětném domě není ve smyslu ustanovení § 77 odst. 4 energetického zákona propojena z rozvodným zařízením žalobce, je nezbytné konstatovat, že ani tato listina nedokládá, že se žalobcem nemělo být ve stavebním řízení jednáno jako s účastníkem řízení. Podle ustanovení § 77 odst. 4 energetického zákona může odběratel provozovat vlastní náhradní či jiný zdroj, který je propojen s rozvodným zařízením, jakož i dodávat do tohoto zařízení tepelnou energii, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie. Tato listina pouze dokládá, že předmětná zařízení nejsou propojena ve smyslu citovaného ustanovení energetického zákona, nikoli, že nejsou fyzicky propojena, tj. že by bylo možné nadevší pochybnost jednoznačně vyloučit, že práva žalobce k zařízení v jeho vlastnictví mohla být stavbou přímo dotčena. I ve zmíněném protokolu bylo uvedeno, že „z půdorysu kotelny dále vyplývá, že plynová kotelna (náhradní zdroj vytápění) je k vnitřnímu rozvodu připojena v místnosti -3- v bodě A s tím, že v místnosti -2- jsou v bodě B na přírodním i vratném potrubí instalovány uzávěry, oddělující vnitřní rozvod pro vytápění objektu od rozvodného zařízení držitele licence na rozvod tepelné energie“.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz rozhodnutími Energetického regulačního úřadu č.j. 03947-7/209-EU a č.j. 03948-6/2009-EU, neboť provedení důkazu těmito listinami nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby, když skutečnost, že žalobce byl oprávněn dodávat teplo a teplou vodu do předmětného objektu, nebyla mezi účastníky sporná.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobce podal žalobu, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když se advokát zúčastnil soudního jednání. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč. Na odměně advokáta soud žalobci přiznal celkem částku ve výši 6.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč. Náklady řízení dále spočívají náhradě jízdních výdajů. Jízdní

výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 429/2011 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč. Advokát uskutečnil cestu Praha, Revoluční - Plzeň a zpět v délce 186 km. Sazba základní náhrady proto činí 688 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, při průměrné spotřebě 6,3 litru motorové nafty na 100 km, jak vyplývá z fotokopie technického průkazu použitého motorového vozidla, výše průměrné ceny za 1 litr, tj. 34,70 Kč u motorové nafty (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 377/2010 Sb.), při ujetí 186 km (spotřebováno 11,7 litru motorové nafty) činí 406 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Podle § 14 odst. 1 advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Náhrada činí 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Ve věci se jednalo pouze jedno jednání, a to dne 15.6.2012. Za 3 hodiny promeškaného času cestou Praha, Revoluční - Plzeň a zpět soud žalobci v souladu s § 14 odst. 3 advokátního tarifu přiznal částku ve výši 600 Kč. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.779 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 12.673 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, a proto rozhodl, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 15. června 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová